

1

PŘEDMĚSTÍ PEKINGU O MĚSÍC POZDĚJI

Na první pohled vypadala scéna jako z venkovské idylky – dva starší pánové sedící v parku, shrbení nad strategickou stolní hrou. Avšak park se všemi svými stromy a keři a rybníčky s černou vodou byl ve skutečnosti soukromou zahradou druhého nejmocnějšího muže čínské vlády. Pečlivě upravená zahrada skrývala sledovací kamery, rozkvetlé plazivky v dálce halily čtyřmetrovou zeď. Zeď opatřenou senzory, zakončenou žiletkovým drátem a sledovanou ozbrojenými strážemi pro případ, že by byl někdo tak bláhový a příliš se k ní přiblížil.

Za zdí se rozkládal Peking, frenetický, přelidněný, chaotický. Uvnitř se skrývalo klidné útočiště.

Walter Han tu byl hostem už mnohokrát. Ještě nikdy tu však nepobyl tak dlouho a v takovém tichu mezi ním a jeho mentorem. Nebylo mezi nimi slov, a tak byl nucen se soustředit na herní desku, šachovnici o devatenácti krát devatenácti polích, částečně zaplněnou černými a bílými kameny.

Hráli starobyrou asijskou hru, starší než šachy a nesrovnatelně složitější. V Číně se jí říkalo Wej-čchi, v Japonsku byla známá jako Igo a v Koreji jako Baduk. Západané jí říkali prostě Go.

Han vycítil příležitost, vytáhl z misky po straně stolku malý bílý kámen a položil ho na místo. Spokojený se svým tahem se zaklonil a obdivoval zahradu. „Kdykoli sem přijdu, nestačím žasnout nad tím, že jsme pořád ve městě.“

Hanovi se blížila padesátka. Byl vyšší než většina čínských mužů, ale také štíhlý a šlachovitý, dalo by se říct až vyčouhlý. Narodil se v Hongkongu čínskému otci a japonské matce a dostal západní jméno, aby pro něj bylo jednodušší

obchodovat s evropskými a americkými společnostmi, které tuto ostrovní výspu tak milovaly.

V době Hanova narození už jeho otec provozoval malou firmu zabývající se elektronikou. Na rozdíl od mnoha jiných v Hongkongu se Hanův otec rozhodl spojit s pevninskou vládou, místo aby vedl věčný marný boj o nezávislost. Tohle rozhodnutí se mu vyplatilo. V době, kdy odešli Britové, už byli Hanovi rodinou milionářů. A v následujících desetiletích vybudovali Han a jeho otec největší konglomerát Číny: ITI – Industrial Technology, Inc.

Posledních deset let po otcově smrti řídil Han společnost sám. Blízká pouta s pekingskou vládou nejenže udržoval, ale také rozšiřoval. Našli se tací, a nebylo jich málo, kteří ho považovali za pátý pilíř čínské vlády. Jeho jmění, moc a prestiž z něj činily sílu, s níž je třeba počítat. Avšak člověku, který teď seděl proti němu, byl stále podřízen.

„Místo k samotě je nezbytnost. Jinak člověk přes ten hluk nemůže ani přemýšlet.“ Od Wena Li, drobného muže s několika chomáčky bílých vlasů po stranách hlavy, ta slova zněla jako poezie. Měl skvrnitou kůži a lehce pokleslou pravou polovinu obličeje.

Jako stratég zažil Wen vůdce strany v průběhu šedesáti let zmatků. Za tu dobu byl vojákem, státníkem i stratégem. Říkalo se o něm, že osobně nařídil násilné potlačení protestů na náměstí Nebeského klidu a následně přivedl Čínu na cestu kapitalismu, aniž by bylo třeba upustit od vlády jedné strany.

Ve straně měl hned několik funkcí, ale ještě působivější byl jeho titul neoficiální. Říkali mu Lao-ši, tedy doslova *starý člověk velkých schopností*, ve Wenově případě to však byl ekvivalent výrazu *učený Mistr*.

Wen udělal na desce další tah a umístil malý černý kámen vedle jednoho z Hanových bílých, čímž ho v podstatě odřízl od ostatních Hanových kamenů. „Přicházíš ke mně s těžkým srdcem,“ pronesl. „To je to opravdu tak zlé?“

Han se svou zprávou čekal na vhodnou příležitost. Teď už nemohl dál váhat. „Bohužel ano. Průzkum naleziště je dokončen a potvrdil naše nejhorší obavy. Lavina poškodila většinu externích modulů, zasypala části kaňonu a pokryla celou Hadí čelist sutí. Reaktor zůstal nepoškozený, ale v projektu nelze pokračovat bez masivního úsilí a finančních výdajů.“

„Kolik?“

Han už znal čísla z paměti. „Odstranění sutí by stálo sto miliard jüanů. Obnovení provozu a přestavba stanice... dalších aspoň pět set miliard.“

Časový rámec bude velmi dlouhý. Zvláště jestli chceme zachovat utajení celé operace.“

„Chceme,“ řekl Wen.

„V tom případě je třeba počítat se třemi roky, než začne důl znovu fungovat.“

„Tři roky,“ zopakoval Wen.

Starý pán se zahloubaně zaklonil do opěradla.

„Nejméně tři roky,“ dodal Han.

Wen se probral ze zamyšlení. „Kolik rudy důl produkoval v době nehody?“

„Méně než půl tuny za měsíc. A pořád jí ubývalo.“

„Byla nějaká naděje, že se výnosy ještě zvýší?“

„Velmi malá.“

Wen si nespokojeně odfrkl. „Proč bychom v tom případě investovali další stamiliardy a marnili tolik času na vrtání dalších děr do mořského dna? Proč bychom o tom měli vůbec uvažovat?“

Han se nadechl. Očekával, že se Wen postaví na jeho stranu. Koneckonců právě starý pán byl od samého začátku hlavním zastáncem tajné důlní operace. Okamžitě pochopil, jakou má slitina strategickou hodnotu.

„Protože tahle *ruda* se nedá docenit ani v jüanech, ani v čase,“ vysvětlil. „Jak víte, Zlatá skála se nepodobá ničemu, co kdy tenhle svět spatřil. Je to živoucí metamateriál. Pětkrát odolnější než titan, schopný dokázat věci, jakým se nevyrovná žádný jiný materiál získaný na téhle planetě nebo vyrobený v laboratoři. S ním můžeme vyrobit generaci letadel, lodí a střel, které budou prakticky nezničitelné. Nehledě na tisíc dalších využití, která si představují naši inženýři. A tenhle důl – náš důl – je jediné místo na zeměkouli, kde byl tento materiál kdy nalezen. To přece víte. Náklady jsou irelevantní. Musíme důl obnovit.“

Starý pán se na něj podíval výhruzně a Han se lekl, jestli snad přece jen nezašel příliš daleko.

„Nepoučuj mě o tom, co musíme udělat,“ zavrčel Wen.

Han se mu lehce poklonil. „Omlouvám se, Lao-ši.“

Wen odvrátil pohled od Hana a zaměřil pozornost opět na hru. „Z jedné strany máš pravdu,“ prohlásil a umístil další černý hrací kámen. „Ta ruda, jak ji lehkovážně nazýváme, je klíčem k budoucnosti. Jako bronz po mědi a železo po bronz. Dějiny byly vždycky o tom, kdo měl nejostřejší a nejsilnější meč, nejlehčí a nejdolnější brnění. Země, která bude vládnout Zlatou skálou, se stane

nezranitelnou. Ale mylíš se v tom, že bychom měli kopat v té samé vyčerpané lokalitě.“

Han naklonil hlavu ke straně. „Ale žádná jiná naleziště nejsou.“

„Jen je zatím nikdo nenašel,“ opravil ho Wen.

„Se vši úctou, Lao-ši, naši lidé prohledávají svět už mnoho let. Nikde jinde jsme nenašli ani stopy té slitiny. V Africe, v Jižní Americe ani na Středním východě. Na našem území ani na sopečných ostrovech v jižním Pacifiku. Nikde, kde bychom je mohli očekávat. Nabrali jsme deset tisíc jádrových vzorků z hlubin moře a nenašli nic jiného než tenhle jediný zdroj.“

„To je pravda,“ přisvědčil Wen. „Nicméně dostaly se ke mně informace o tom, že by další ložisko mohlo existovat, a mnohem blíž, než by tě napadlo.“ Ukázal na herní desku. „Prosím, jsi na tahu.“

Han se podíval na desku. Bylo pro něj těžké soustředit se na hru, když ve vzduchu visela taková informace. Přesto mu jediný pohled prozradil, že jeho barva je v nebezpečné situaci. Bílé kameny začínaly být obklíčeny. Každý jeho další tah by Wena dostal jen do výhodnější pozice. Musel se spolehnout na naději, že starý Mistr udělá chybu. „Vynechám tah,“ řekl proto.

Wen přikývl. „To je tvé právo.“

„Prosím, můj příteli. Povězte mi, kde je to další ložisko?“

Wen zaváhal, chvílku převaloval hladký kámen v prstech, než jej umístil na herní desku. „Někde na ostrově Honšú.“

Hanovi chvílku trvalo, než tu informaci zpracoval. „V Japonsku? Na hlavním ostrově?“

„Možná v pobřežních vodách,“ odtušil Wen. „Ale s největší pravděpodobností přímo na ostrově. A jestli se nemýlím, velmi blízko povrchu.“

Han cítil, jak mu ta slova pronesená zcela bez emocí vyrazila dech. „A jak tohle vůbec víte? A co je důležitější, k čemu nám to vlastně je? I kdybychom to našli, nemůžeme tam těžit, aniž by se o nás dozvěděli. A když to zkusíme a oni nás objeví, docílíme tím jen toho, že na existenci rudy upozorníme Japonce. A to znamená, že se k ní dostanou i Američani. Předáme přesně tu věc, kterou potřebujeme ovládnout sami, rovnou do rukou nepříteli.“

„Přesně tak,“ souhlasil Wen. „A právě z toho důvodu si tu informaci musíme nejprve pořádně prověřit.“

„V tom případě jsme v dost bezvýchodné situaci,“ prohlásil Han.

„Opravdu?“

Wen sáhl do misky a vyndal z ní hrstku černých hracích kamenů. „Pověz mi,“ řekl, „co je cílem této hry?“

Han se snažil neprojevit svou rostoucí frustraci. Už si zvykl, že Lao-ši šíří svou moudrost jedinečnými metodami, a poznal, že tohle je jedna z těch chvil, ale nedokázal z toho mít radost. „Cílem hry je obklíčit protivníka, zbavit ho tím svobody, a tedy i života.“

„Přesně tak,“ přikývl Wen. „A který národ má ty největší hráče?“

„Čína,“ nezaváhal Han. „My jsme tu hru koneckonců vymysleli.“

„Ne,“ umístil Wen na desku další černý kámen. „To není moudrost, to je ego.“

„Když ne my, tak jedině Japonci.“

Wen znovu zavrtěl hlavou, Han vynechal tah a starý pán umístil další černý kámen.

Han se zamračil. Prohrával hru. I diskusi. Vynechal další tah. „Mnoho slavných hráčů je také v Koreji,“ řekl nakonec hlasem, z něž byl znát nádech zoufalství.

„Američani,“ opravil ho Wen. „To oni jsou nejlepší hráči, které tato hra kdy poznala. Projevili v ní víc preciznosti a brilance než kterýkoli jiný národ na Zemi.“

Han odolal pokušení se ušklíbnout. „Jste si jistý? Mě nenapadá jediný americký mistr.“

„Protože se díváš na špatnou hrací desku,“ odpověděl Wen. „Podívej se ještě jednou a představ si, že je to mapa.“

Důkladně zmatený Han si znovu prohlédl hrací desku. Povšiml si matné podoby mezi ní a mapou světa. Ne se západní mapou, kde byla uprostřed Severní Amerika, ale s tou asijskou, v jejímž středu byla Čína.

Jeho šik bílých kamenů uprostřed byla Čína. Černé kameny, které se kolem ní uzavíraly z obou stran, mohly představovat Evropu a Severní Ameriku.

Než stihl svou myšlenku vyslovit, Lao-ši pokračoval v přednášce. „Mají vojska v Evropě,“ pravil a umístil další černý kámen. „Ovládají Atlantik, Středomoří a Indický oceán. Mají základny na Středním východě, mají vojáky na území bývalého Sovětského svazu. Vypouštějí letadla a lodě z ostrovů po celém Pacifiku.“

Wen už dávno nehrál hru; vypaloval svou lekci do Walterovy mysli, jmenoval jedno americké aktivum po druhém a každé z nich znázornil dalším kamenem. „Havaj, Austrálie, Nový Zéland,“ pojmenoval další tři. „Korea, Filipíny a Formosa – oni jí říkají Tchaj-wan – a samozřejmě... Japonsko.“

Jakmile položil na desku poslední kámen, bílé kameny zastupující Čínu zůstaly zcela obklíčené.

Wen řekl, co chtěl. Zvedl zrak. Pronikavost jeho pohledu okamžitě zahna-la jakékoli pomyslení na stařeckou chatrnost. „Američané ze svého ostrovního kontinentu obklíčili celý svět. Náš svět.“

Hanovu sebejistotu vystřídalo bodnutí pocitu trapnosti. „Rozumím. Ale co s tím můžeme dělat?“

Wen ukázal na desku. „Který kámen bys odstranil?“

Han si znovu prohlédl kameny. Byl to ten poslední kámen, na němž záleželo nejvíc. Ten, který uzavřel kruh a zajistil, že bílá strana – Čína – zemře. „Tehle,“ prohlásil a sesunul kámen z desky. „Japonsko.“

„A tak to musí být,“ pravil Mistr.

Hana jako větrná smršť zasáhl nesmírný význam jeho návrhu. Rozbušilo se mu srdce. „Snad neuvažujete o vojenské akci?“

„Jistěže ne,“ odpověděl Wen. „Ale kdyby Japonsko změnilo barvu z černé na bílou – kdyby se místo Ameriky stalo spojencem Číny –, mapa by se okamžitě překreslila. Nejenže bychom mohli začít odbourávat americkou dominanci, ale také bychom mohli svobodně těžit veškerou Zlatou skálu, jejíž existence je na tomto světě známa.“

„Ale bylo by to vůbec možné?“ pochyboval Han. „Dělí nás staletí nepřátelství. Válečné zločiny a spory o území.“

„Plán už je v chodu,“ odpověděl Wen. „Plán, k jehož dokončení máš právě ty jedinečnou kvalifikaci.“

„Protože jsem napůl Japonec.“

„Ano,“ přitakal Wen, „ale je tu i další důvod: korporace, které ovládáš, a různé technologie, kterými disponují tvoji inženýři.“

Han poslouchal ta tajemná slova a přemýšlel, k čemu přesně Wen směřuje. Věděl, že se detaily dozví pouze v případě, že se zaváže ke spolupráci. „Udělám, co budu moci,“ oznámil proto. „Cokoli budete potřebovat.“

„Dobře,“ přikývl Wen. „Mimo jiné bude úkol vyžadovat další stroje. Automaty, které dovedou napodobit lidské chování. Ministerstvo tvé projekty v této oblasti financuje už celé roky. Teď je třeba, abys předvedl výsledky. Dokážeš vyrobit dokonalého robota? Musí být nerozeznatelný od toho, koho bude představovat.“

Han se usmál. Měl vždycky podezření, že ty bílé šeky byly součástí nějaké strategie. Lao-ši musel na tomhle svém plánu pracovat už roky. „Jsme velice blízko.“

„Dobře,“ řekl Wen. Sebral z desky kameny a uložil je do příslušných mističek. „Má sekretářka ti na odchodu předá složku. Všechny pokyny najdeš uvnitř. Tvá první schůzka bude v Nagasaki. Pracuje se na plánu postavit tam nový podnik a Pávilon přátelství na oslavu nových svazků. Továrna bude tvoje. Bude to tvá základna pro další operace.“

Han, náhle plný energie, odhodlaně vstal. „A co když se do toho začnou plést Američani?“

„Ti o tomhle nic neví,“ zavrtěl hlavou Wen. „Ale tahle hra není pro zbabělce. Nakonec bude jedné ze stran odepřena svoboda a s ní i život. Jestli se nás Američani pokusí zastavit, dohlédneš, aby se jim to nepodařilo.“